

Si l'any passat existien dubtes respecte a la correcta col·locació del piló d'embolar, aquest any han quedat del tot esvaïts. Des del punt actual del poste no hi ha suficient espai fins al cadafal dels músics per estendre suficientment corda per suficients estiradors. Cal variar de lloc el piló. Si es pensa conservar, es deu de situar la cabina del camió cara a l'antic «corro» i l'eixida de la caixa davant del poste. Situats així, hi haurà del piló a l'actual «corro», suficient espai per estirar. Possiblement valga la pena provar-ho.

El primer bou embolat va ser puntual a la cita de les dotze. L'embolada va ésser rapidíssima, prèviament un dels components de la quadrilla emboladora va embrutar amb terra i a consciència les anques i el rabo del animal per evitar-li rellisquessin les mans. En tallar la corda, la noble bèstia arrastrà el subjectador a ròssec fins la part alta del muret i va saltar enfollit i de forma perillosíssima contra la barrera de la entrada. De miracle, no van patir cap mal aquells que hi estaven pujats.

Fou un intent de fugida inconscient. Pel contrari va ser intencionat el salt per intentar posar-se dins del «corro» i donar per acabada la funció. La trompada i el corresponent soroll de llauna van ser antològics. La corda li va durar només el primer quart d'hora. No va pujar a la piràmide ni saltar al banc. Es pretenia estimular-lo amb l'agulló però de res va servir. A la fi, esgotat del tot, Antonio va apagar-li les boles des del banc tot rasant-lo. Li va besar per dos cops el tos amb el corresponent deliri dels espectadors. ¡Quin element aquest torrellanquí!

Al segon bou embolat les reiterades agullonades a les parts tendres de res li van servir. Es va considerar complit amb un parell de corregudetes i res de banc, «tabla» ni piràmide. La seva actuació va durar cinc minuts i és que tampoc se li pot demanar a una bèstia que correja i salte una hora seguida.

Existeix un inconvenient a la il·luminació de la plaça que queda més evident les nits de bou embolat i és que tot el racó de davant del «corro» queda fosc. Per contra l'enllumenat de la banda del Ajuntament és correcte.

Els xiquets van tenir també el seu bou xicotet i els quintos un minibou. Miguel Traqueta abandonà l'arena després d'una caiguda al primer passe, Pau va complir, Agustí Leche fou l'heroi amb multitud de passes i retalls semi-professionals i Mònica Baixamà arriscà molt amb gran valentia.

El ball és l'altre element essencial per unes bones festes.

Vam tenir nit Kromàtics al recuperat racó de l'antiga casa Gallo. Els components es van preocupar del muntatge i desmuntatge de la tarima, Pina els va facilitar, de casa d'ell, connexió elèctrica i Manolo el Carreter va posar els amplificadors. Els actuants foren: guitarra Pallero, guitarra Lois, baix

Miguel, bateria Rocher, cantant femenina Marta del Agutzil i veu masculina el fenomenal Jack Obo. Els calgueren pocs assajos perquè el seu nivell no els precisa i armats d'entusiasme i amb la intenció d'omplir el temps mort entre el Ball del Pla i la revetlla, deleitaren amb un parell d'hores memorables. Fou un èxit d'assistència i de caliu general. Els pares de Marta se la miraven amb la boca oberta. ¿Per quan tindrem uns Kromàtics estables? ¿Financiarà l'Ajuntament aquesta formació musical com ho fa amb altres confraries locals? De fer-ho crec que tots en guanyaríem.

L'altre ball, el de la Ravaleta, va fer també xalar molt. Per unanimitat es dona la màxima puntuació a l'orquestra

Bel·líssima a qui ningú voldria poder tornar a veure. Matiz i Zíngaros obtingueren la menor puntuació al marcador de nivell orquestral que la clientela del Frankfurt Iban mantingué actiu durant les festes. En general, bon nivell; els joves van xalar i els majors també. Es va recollir alguna queixa a causa de l'acaparament que algunes colles feien de les cadires bones, és a dir les de plàstic, que misteriosament i oportuna foren retirades a mitjanct festes.